

IBDIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SCHNEIDER, RACHEL

Light Wielder - Regina luminii / Rachel Schneider ; trad. din lb. engleză de Cornelia Marinescu. - București : Bookzone, 2026

ISBN 978-630-305-804-7

I. Marinescu, Cornelia (trad.)

821.111

RACHEL SCHNEIDER

Light Wielder

REGINA LUMINII

SERIA
FOC ȘI METAL
#2

Traducere din limba engleză de Cornelia Marinescu

Redactor: **Ana Francesca Alexandrescu**

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

LIGHT WIELDER

Copyright © Rachel Schneider, 2026

All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: 031-433.50.68

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

**Bookzone
BUCUREȘTI, 2026**

Acker,

În timp ce tu ești ocupat să îți piept forțelor din Roisson în est, eu tocmai am fost informată că pe plajele cu nisip negru ale ținutului nostru au debarcat Kai și tatăl lui, alături de întregul popor Alaha. În curând armata ta va fi depășită numeric. O știi la fel de bine ca mine. Atunci vei fi nevoit să apelezi la cei mai apropiați și singurii tăi aliați, Strou, aflați la nord de teritoriile noastre, dincolo de golf. Asta dacă nu cumva ai făcut-o deja.

Prin această scrisoare, te rog să nu o faci.

Nu pot permite armatei Strou să intre pe teritoriul tău, iar poporul meu nu a făcut nimic ca să atragă asupra lui ostilitatea lor. Înțeleg că solicitarea mea este însemnată, ținând cont de relația noastră tensionată, dar mi-aș neglija datoria dacă nu mi-aș apăra poporul. Am credința că și tu ai face la fel, dacă ai fi confruntat cu o dilemă similară.

Pe toți zeii, încă nu înțeleg cum am ajuns în această situație.

Acești doi ani din urmă mi s-au părut fără sfârșit. Și totuși, viața merge înainte. Uneori mă gândesc să îmi scot pietrele mangi, în speranța că poate ai făcut și tu la fel și atunci aș putea să descopăr un crâmpei din ce se petrece în mintea ta. Apoi îmi aduc aminte ce s-a întâmplat când am făcut asta ultima oară și mă conving singură că e mai bine pentru mine să nu știu.

Dacă ești incapabil să vezi că tatăl tău domnește ca un tiran, atunci m-am înșelat, iar tu nu meriți coroana mai mult decât el. Voi considera, așadar, că orice atac asupra poporului meu este un atac direct din partea ta și voi trimite armata Maile să îmi aducă capetele voastre.

— Jovie

Ridic pana de pe pergament și oftez. E o pierdere de timp. Nu există niciun motiv pentru ca Acker să ia măcar în calcul să cruțe poporul Maile, când propriul său popor e distrus din pricina trădării mele. Singurul rezultat al scrisorii acesteia ar fi umilința mea.

Deschid ușa felinarului de pe masă și apropii de flacăra colțul pergamentului. Mă uit cum limbile ei urcă încet și se preling pe hârtie.

Un conducător mai bun ar trimite scrisoarea. Și-ar salva poporul prin orice mijloace, chiar și cu prețul propriei mândrii. Eu, însă, voi avea nevoie de bruma de mândrie care mi-a mai rămas pentru a conduce armata ca să-mi apăr teritoriul, dar nu pot face asta dacă Acker îmi refuză cererea și astfel distruge și ultimul fir de speranță care-mi ține inima laolaltă.

Mai degrabă aș înfrunta moartea.

Capitolul 1

ACKER

— Unde naiba se duce?

Sus, pe treptele de la intrarea principală a palatului, stă de veghe Hallis. Se întoarce spre mine, își plimbă privirea peste ținuta mea pe jumătate încheiată și ridică o sprânceană.

— Din câte se aude, la vila din sud. Îl așteaptă o femeie acolo.

Îmi închei și ultimii nasturi ai cămășii în timp ce cobor restul treptelor, până la trăsură.

— Tată, strig după el.

Se întoarce, își potrivește mânușile și, în ciuda nemulțumirii mele evidente, își păstrează zâmbetul pe buze.

— Fiule, unde-ți sunt încălțările?

— Tyreek a convocat o întrunire de urgență. Tot consiliul ne așteaptă, chiar în clipa asta.

— Trebuie să fiu prezent la ceva foarte important. Sunt convins că nu e nimic ce să nu poți rezolva și fără mine.

— Consiliul nu va fi de aceeași părere, îl contrazic.

Expresia calmă nu-i dispare de pe chip.

— Atunci convinge-i.

Mă bate ușor pe obraz. Ar trebui să fie un gest împăciuitoare, unul pe care îl face de când eram copil și care, de

fapt, este cumplit de disprețuitor. Harold, vizitiul, îi ține ușa trăsorii deschisă. El măcar are prezența de spirit să pară spăsit. Tata se strecoară înăuntru.

Eu și cadeții prezenți în curtea interioară urmărim cum armăsarii negri poartă trăsura spre porțile palatului.

„Incredibil.”

Pașii lui Hallis se aud tot mai aproape și privirea lui se întoarce spre cer.

— Încă mi se pare straniu să văd zidul fără vulturi.

Îmi mut și eu privirea peste metereze, acolo unde obișnuiau să se adune păsările.

Când Jovie și Messer, teriantropul ei de companie, au fugit din palat după ce au ucis până și ultimul membru al consiliului tatei, cei doi s-au oprit suficient cât să dezarmeze soldații de la porți și, în vreme ce păsările se împrăștia pe cerul nopții, Jovie a stat sub grilajul acela de fier și și-a dezlănțuit magia. Un fulger de lumină arzătoare, atât de puternic încât a trebuit să-mi feresc ochii, deși mă aflam pe balcon. Lumina a rupt lanțurile de fier care țineau cuștile suspendate în aer, iar acestea, cu trupurile prizonierilor regelui înăuntru, s-au prăbușit la pământ cu un zăngănit sfidător.

Dintre fărădelegile pe care le-a comis, aceasta a fost cea mai mică, dacă e să luăm în calcul podelele îmbibate de sânge din sala de mese. Într-un fel, totuși, a adus cel mai mare prejudiciu coroanei tatălui meu, pentru că a trimis poporului un mesaj: prințesa de Maile nu îngăduie asuprirea celor născuți cu magie.

Din ziua aceea, acum aproape patru ani, numele Jovinniei a continuat să fie rostit în șoaptă pe ulițele întunecoase și în camerele din spate ale tavernelor. Purtătoarea luminii, temută odinioară în oraș, devenise un far al speranței pentru cei cu harul magiei. Se pare că în cetatea tatei se cocea sâmburele revoltei, iar faptele Jovinniei îi aduseseră apa de care avea nevoie pentru a crește. Nu a

durat mult până când oamenii au căpătat curaj. Au izbucnit proteste; pietrele mangi smulse din colanele pe care mănuiitorii magiei fuseseră obligați să le poarte împânzeau străzile sau erau măcinate până la pulbere sub mulțimile de picioare aflate în marș. Oamenii au început să ceară schimbarea; să fie eliberați de sub opresiune. Este și acum vie în mintea mea imaginea cu trupul tatei spânzurat, pictată pe zidurile exterioare ale palatului. Frânghia din jurul gâtului avea aceeași nuanță pestriță de portocaliu, ca pietrele mangi.

Cuștile nu au mai fost ridicate niciodată.

Vocea lui Hallis se aude strigând la cadeții care zăbovesc în curtea interioară.

— Nu vă mai holbați! Înapoi la treabă.

La vederea chipurilor lor tinere, simt un ghem în stomac.

— Pune-l pe Imen să preia antrenamentul și vino în sala de război, îi spun lui Hallis, în timp ce trec razant pe lângă el. Pune o slujnică să aducă cel mai bun vin pe care îl găsește în pivniță. Și ceva de mâncare. Poate că o să mai calmeze spiritele tulburate de absența tatei.

— Mă îndoiesc, bombăne Hallis în barbă și se întoarce să execute ordinele.

Urc câte două trepte și intru din nou în palat. Mă îndrept spre dormitorul de oaspeți și netezesc în grabă așternuturile răvășite, să ascund orice dovadă a prezenței mele acolo. Ultimul lucru de care am nevoie este ca slujnicele să înceapă să bârfească fiindcă nu dorm în camera mea. Iau șiragul de pietre mangi de pe noptieră. În graba mea de a încerca să-l opresc pe tata să plece din oraș, uitasem colanul. O greșeală nesăbuită.

Oricât de mult aş disprețui pietrele pestrițe, ele au un scop vital în liniștirea lorzilor numiți în consiliu, pentru că mai amortizează din puterea magiei mele în prezența lor. Câțiva dintre ei, puțini, sunt înzestrați cu haruri, dar

niciunul nu poate rivaliza cu forța letală a magiei mele, iar asta îi face să fie agitați. Mai important, însă, este că pietrele o împiedică pe Sortita mea să mă spioneze.

Îmi pun șiragul în jurul gâtului și las capetele să-mi atârne peste revere. Este greu și este epuizant felul în care îmi sufocă magia. Îmi amintește neîncetat de trădarea ei.

Nu că m-aș aștepta ca Jovie să folosească Legătura pentru a străbate distanța dintre noi și a mă spiona. Din câte știu, a făcut-o doar o dată de la plecarea ei... și sunt convins că și-a învățat lecția între timp. Am avut eu grijă să fie așa.

Mă încălț și mă îndrept spre sala de război. Trag adânc aer în piept înainte să intru. Aș prefera să mă confrunt cu o armată de bărbați de două ori cât mine, în loc să mă ocup de consiliu, însă, din păcate, iată-mă: înlocuitorul tatei.

Când intru, discuțiile se opresc și toate capetele se întorc în direcția mea. Candelabrul aruncă lumină peste harta tactică din mijlocul camerei. În vreme de război, este ținut aprins la orice oră, în eventualitatea unei urgențe. Deși relieful reprezentat pe hartă se vede limpede, strălucirea nu ajunge până la pereții încăperii, iar umbrele pândesc în colțuri.

Primul care vorbește este lordul Draken.

— Unde e regele?

— Regele nu va participa, spun eu, adresându-mă celorlalți paisprezece bărbați.

Apoi fac un semn din cap către Hallis.

— Hai să începem.

Tyreek, ultimul care acceptase să primească un loc în consiliul proaspăt numit al tatei, se apleacă și se apucă strâns cu mâinile de marginea mesei.

— Când am solicitat această întrunire, spune el, am subliniat importanța prezenței tatălui tău aici.

Bărbatul e impunător și nu e ușor de scos din ale sale. După ce a servit în armata bunicului meu, a revenit în viața civilă și a lucrat la ferma familiei, situată la marginea ținutului Kenta. A traversat perioade de secetă și s-a luptat din când în când cu trolii care îi intrau pe pământuri. Apoi l-am convins să devină membru în consiliul tatei, așa că frustrarea evidentă de pe chipul lui îmi face părul să se ridice pe ceafă.

— Despre ce e vorba? îl întreb.

— Am fost siliți să ne retragem de pe linia frontului. Ocolesc masa până ajung lângă el.

— Unde?

Arată spre marginea dinspre nord a pământurilor lui, acolo unde câmpiile fertile se transformă în coline stâncoase.

— Cei din Roison mi-au împins oamenii în vale.

Nu e o situație ideală, dar se putea și mai rău. Tere-nul se îngustează acolo, ceea ce îngreunează manevrele oricărui batalion, indiferent de mărimea lui. Adevărata mea grijă o reprezintă lanurile de grâu de dincolo de micul fiord. Cu ajutorul forțelor Alaha, trupele din Roison ne-ar putea distruge rezervele de hrană și ar sili batalionul să se predea de foame.

Mă uit la Hallis.

— De câți oameni ne putem lipsi de prin posturile apropiate?

Hallis deja clatină din cap.

— Forțele noastre sunt deja prea dispersate de-a lungul liniei frontului ca să facă față intensificării deplasărilor trupelor din Roison. Ar fi o pierdere inutilă să luăm oameni din zonele mai vulnerabile, doar ca să salvăm un batalion.

— Cifre? întreb eu, uitându-mă iar la Tyreek.

— Noi avem cinci mii de oameni, iar Roison are treizeci de mii.

Își trece mâna peste masă.

— Dacă preiau controlul asupra văii, zice, pot să ajungă sub zidurile palatului în câteva săptămâni.

Hallis își mută greutatea de pe un picior pe altul.

— Ar fi nevoie de săptămâni doar ca acei treizeci de mii de soldați Roison să se miște prin trecătoarea îngustă. Luni întregi, dacă furtunile de la sfârșitul verii vin mai devreme.

Tonul îi este apologetic; se vede că nu-i place deloc să se pronunțe împotriva lui Tyreek.

— Mai degrabă o să moară încercând decât să reușească, practic, o străpungere, sunt eu de acord.

După expresiile de pe chipurile bărbaților, nu sunt prea fericiți de concluzia noastră. Sunt îngrijorați. Dacă cei din Roison reușesc să își împingă trupele prin fiord, vor stabili un precedent teribil. Să fii primul care pierde teren nu e niciodată un semn bun.

— Asta e o porcărie! zice lordul Paul și bate cu pumnul în masă, făcând piesele de pe hartă să zdrăngănească.

Lordul Paul este unul dintre cei puțini cu sânge albastru prezenți în încăperea și e cum nu se poate mai limpede că se poartă ca și cum părerea lui ar avea mai multă greutate decât a celorlalți lorzi care fac parte din consiliu, dar au origini modeste.

— N-am acceptat să fac parte din acest consiliu doar ca să primesc ordine de la doi băietani care nu au nici jumătate din vârsta mea. E jignitor.

— Ar fi mai puțin umilitor chiar dacă regele ne-ar scuipa direct în față, recunoaște un altul.

Asta este exact treaba la care nu mă pricep. Să potolesc niște bătrâni, să fac pe bona, în lipsa tatălui meu. Sunt

mai potrivit pe câmpul de luptă, unde pot să văd cu adevărat impactul pe care îl am asupra acestui război.

„Atunci convinge-i.”

— Ați uitat cu toții? Încep eu și, în timp ce dau ocol mesei, privirea mi se oprește pe rând la chipurile acelea insolente. Eu am luptat pentru țara mea. Mi-am dat sângele pentru ea. Pentru poporul meu. La fel și Hallis.

Arăt spre prietenul meu, care și-a pierdut mâna stângă în bătălia pe care am purtat-o când eram copii și, odată cu ea, harul.

— Nimeni nu a sacrificat mai mult ca el; și e cel mai tânăr din această sală. Cum îndrăzniți să puneți la îndoială faptul că știm ce înseamnă să fim depășiți numeric?

Tăcerea care urmează face ca ultimele mele cuvinte să rămână suspendate deasupra încăperii. Știu toți povestea supraviețuirii noastre, relatările despre cât sunt de mortal pe câmpul de luptă. În lipsa tatălui meu, e posibil să îmi pună la îndoială autoritatea, dar nu îmi pot pune sub semnul întrebării experiența. Adevărul crud este că... se îndoiesc de discernământul meu pentru că eu sunt acela care a abătut moartea și trădarea asupra Kenta. Poate că Sortita mea și sora mea au fost cele care au schilodit curtea tatălui meu, dar, în ochii lor, e ca și cum aș fi făcut-o eu.

Așa cum anticipasem, Paul e primul care îndrăznește să-mi răspundă.

— Și acum unde ești? bolborosește el și mai zornăie niște piese. Ești aici, în sala asta, departe, foarte departe de orice luptă din acest război.

— La fel ca tine, îi răspunde Hallis. Haide, Paul, mai bea o sticlă. Halal cum îți onorezi poporul.

Roșu la față de furie, bețivanul deschide gura, dar Tyreek îi pune o mână pe umăr și îl amuțește efectiv.

— Ace, zice acesta din urmă, folosind porecla pe care mi-au dat-o camarazii mei. Nu pun la îndoială

capacitatea ta de lider. Nu cer decât câțiva oameni ca să echilibrez forțele pe câmpul de luptă. Zion e acolo.

Fiul lui. Ca un frate pentru mine și Hallis. Unul dintre cei cinci care poartă aceeași cicatrice.

Tyreek, la fel ca jumătate dintre bărbații prezenți, nu era pregătit să ia locul lordului de dinaintea lui. Spre deosebire de ceilalți, însă, el nu și-a dorit poziția respectivă. Știam însă că onestitatea lui și cunoștințele militare vor fi valoroase în cadrul consiliului. A fost nevoie de multe stăruințe și de nenumărate drumuri în regiunea lui până să-l înduplec. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să aibă impresia că abandonez toate promisiunile pe care i le-am făcut. I-am jurat că voi avea grijă de familia lui și de întreaga regiune. După ce trecuse printr-o perioadă cu ierni severe, comunitatea aceea, formată mai ales din fermieri, deja se considera ignorată de către tatăl meu, iar dacă las batalionul lui Zion fără apărare, va părea că fac exact același lucru.

Îmi trec degetele peste o zonă de coline și spun:

— Transmite-i lui Zion să-și împrăști oamenii într-o zonă mai înaltă. Trecătoarea nu poate fi străbătută de mai mult de câteva sute de oameni odată. De pe înălțimi, ar trebui să îi poată doborî pe rând. O să trimitem acolo următorul contingent de soldați, imediat ce sunt pregătiți.

Tyreek acceptă planul de acțiune printr-o înclinare a bărbiei.

Continuăm să numărăm efectivele de soldați, regiune după regiune. În total, ne lipsesc zece mii de oameni și patru sute de cai și avem nevoie disperată de vindecători. Recoltele și resursele noastre se îpușinează.

După ce Jovie ne-a trădat, au mai trecut doi ani înainte ca războiul să înceapă. Exact așa cum ea insistase că se va întâmpla, forțele Alaha s-au alăturat în est celor din Roison. Datorită avertismentelor ei am reușit să ne masăm

armata la graniță cu destul timp înainte, pentru a ne apăra țara de invazie.

A mai trecut un an până când am fost siliți să cedăm teren în fața trupelor din Roison. Oamenii își pierd tot mai mult răbdarea. În fiecare familie există cel puțin un membru plecat la luptă. Mulți dintre ei n-au mai ajuns acasă de ani întregi. Mulți nu se vor mai întoarce niciodată. Cu toate poveștile despre armatele lui Wren, înaintarea lor nu mi s-a părut până acum cu nimic ieșită din comun. Nimic extraordinar sau demn de laudă.

În ultimul an, însă, am ajuns să fim tot mai depășiți numeric și, după doi ani de lupte constante, avem nevoie disperată de mai multe trupe.

Ochii îmi fug la corăbiile de lemn în miniatură de pe hartă, așezate pe întinderea de apă care ne desparte de Strou – singurul nostru aliat. Uscatul se curbează în formă de semilună, iar teritoriul Maile e asemenea unei bariere impenetrabile, între Strou și Kenta. Flota lui Evelyn a interceptat toate ajutoarele trimise de Strou. Cu toate că regina din Maile a rămas neutră în conflictul nostru cu Roison, rapoartele despre luptele de pe marea din nord dintre flota ei și cea a Strou sunt dezastruoase și deloc în favoarea noastră.

— Bru, zic, uitându-mă la singurul războinic Strou prezent. Vreo veste despre vreun progres în golf?

Omul este al naibii de hidos și e aproape de două ori cât Hallis, care stă lângă el. Nu pot să pricep în ruptul capului de ce tatăl Irinei, regele din Strou, l-a trimis tocmai pe el ca regent.

Războinicul uriaș se uită la semnele de pe hartă și clatină din cap o singură dată.

— O corabie a ajuns în port acum vreo săptămână. A fost singura dintre cele șapte trimise în ultimele câteva săptămâni.

Pufnesc zgomotos pe nas și mă uit în ochii lui Hallis. Am discutat la nesfârșit despre ce ar însemna pentru război o ambuscadă la extremitatea nordică a graniței Maile. Cum proviziile și trupele noastre se tot împutinează, avantajele unei măsurii atât de drastice încep să cântărească mai greu decât riscurile. Expresia lui Hallis e de neclintit și între noi plutește o întrebare nerostită: „Ești sigur?” Dau din cap că da.

Hallis arată spre nord, la panta colinei unde se întâlnesc granițele Strou și Maile.

— Să-i obligăm să-și împartă forțele, începe el, iar la următoarea răsuflare simt cum mi se strânge pieptul.

„Jur să o protejiez până la ultima mea suflare.”

Jurământul de sânge prin care am promis să o protejiez pe Jovie îmi amintește neîncetat că trebuie să respect limitele promisiunii, iar avertismentul îmi este cât se poate de limpede. Deși acțiunea nu ar fi îndreptată direct împotriva Sortitei mele și nici nu ar fi ordonată direct de mine, pentru magia mea se apropie prea mult de ambele situații. Îi fac semn lui Hallis că plec.

Mă întorc în dormitorul meu într-o dispoziție cumplită și descopăr că e gol, spre ușurarea mea. Pe măsuta de lângă pat e o tepsie cu resturi de pâine și fructe, alături de două pahare cu vin roșu, băute pe jumătate. Torn restul de vin într-un singur pahar și mă duc cu el la masa de lucru. Pe ea zac cărți deschise, iar altele se întind până pe podea, unde stive de volume ocupă jumătate din încăperea. Îmi plimb privirea peste câteva dintre cotoare, în speranța că unul îmi va atrage atenția.

Am avut perioade în care am căutat obsesiv o cale de a rupe jurământul, petrecând săptămâni, uneori chiar luni, cercetând paginile unor texte vechi în speranța că voi descoperi un remediu. Ori de câte ori mi s-a părut că am dat peste ceva cât de cât promițător, am trimis străji să mi-l aducă. Ierburi din cele mai adânci păduri din Roison,

pietre rare care nu se găsesc decât în izvoarele din vest și lipitori din mlaștinile din sud. Le-am încercat pe toate și tot ceea ce am obținut în schimb a fost o erupție ciudată pe piele și dureri de stomac.

Filosofii și savanții au teorii diferite despre jurămintele de sânge, dar cu toții cred un lucru: aceeași cheie care a pecetluit jurământul trebuie să fie și cea care îl desface — sângele. Dar, în afară de a mă goli cu totul de sânge, nu pare să existe nicio soluție viabilă.

Oricum, e un demers zadarnic.

Nu voi reuși niciodată să mă eliberez de jurământul de sânge dacă nu înțeleg cum să stârpesc iubirea pe care încă o simt pentru Jovie. E o contradicție ciudată: o iubesc și, în același timp, vreau să o rănesc așa cum m-a rănit ea pe mine. Uneori mi se face greață de mine însumi, fiindcă o urăsc la fel de mult pe cât îmi lipsește atingerea pielii ei de a mea.

Cu sau fără jurământul de sânge, Jovie va rămâne mereu cea mai mare slăbiciune a mea.